

Algemene inleiding

"Into the wild" vertelt het echt gebeurde verhaal van de 22-jarige, pas afgestudeerde Christopher McCandless. Deze jongeman heeft een veelbelovende toekomst voor zich liggen, en zijn ouders verwachten dan ook dat hij deze belofte waarmaakt.

Hij laat zijn familie echter achter en gaat in zijn eentje op zoek naar 'het echte leven'. Zonder bezittingen, weg van de valkuilen van de moderne wereld, en zelfs weg van zijn oude naam - want hij doopt zichzelf 'Alexander' - wil hij zijn weg vinden in de wildernis van Alaska.

Op zijn twee jaar durende voorbereidingstocht ontmoet hij mensen die hij terug zal loslaten. Je zou kunnen zeggen : "Hij gaat al weldoende rond". Deze bijzondere ontmoetingen en de verraderlijke kracht en pracht van de natuur vormen zijn bestaan. De vraag is echter : kan hij overleven ?

Fragment 1 : inleiding

In het eerste fragment maken we kennis met het hoofdpersonage in de film, die op dat moment zijn gezin al achter zich heeft gelaten en op zijn tocht is vertrokken. We zien Alexander in gesprek met Rainey, de partner van Jan. Hij heeft dat koppel rondtrekkende hippies kort voordien ontmoet. Hij blijft een paar dagen bij hen logeren. Dit patroon komt vaker in de film terug : hij leert mensen kennen, leeft er even mee samen en trekt dan weer verder, vaak langs ongebaande wegen ...

Op het eerste zicht lijkt het fragment een beetje cliché qua sfeer en setting. Toch kozen we dit fragment omdat het een uitnodiging in zich draagt om door de clichés heen te kijken. We hopen dan ook dat je daartoe bereid bent.

Om jullie onbevangen blik verder niet te vertroebelen met vooraf gevraagde 'let eens op ...' of 'kijk vooral naar ...', spreek ik met jullie straks af voor een korte nabespreking.

Fragment 1 : uitleiding

Stel je voor : je ontmoet iemand en die her - opent voor jou een deur die jij destijds afsloot omwille van te pijnlijk, of te confronterend. Die persoon is zich daar niet eens van bewust. En wat meer is, die persoon heeft zelf ook deuren afgesloten. Soms moet een mens diepe watertjes doorzwemmen om de last van zijn verleden te kunnen dragen ...

Alexander is eigenlijk bang van water. Straf toch, dat hij - na de vraag van Rainey - over zijn angst heen, toch het water in loopt, op zoek naar een manier om Jan weer terug te halen. In de ogen van de concrete mens herkent Alexander het appel en gaat er op in.

Het was Geert Dedecker die mij de term 'mensenvisser' leerde kennen. Een rijk begrip en wat meer is, het doet aan water denken. In de bijbelse traditie worden geboorte en hergeboorte vaak met water in verband gebracht.

We hoorden zopas het doopselverhaal van Jezus. We kunnen de link leggen met Mozes, die ook eerst uit de Nijl gevist moet worden, om dan zelf met het joodse volk uit Egypte weg te trekken. En deze weg loopt onvermijdelijk door het water.

Het wordt duidelijk dat Geert gelijk had toen hij vertelde dat je om 'mensenvisser' te worden, zelf eerst opgevist moet worden. Om iemand te bevrijden, moet je zelf bevrijd (of deels bevrijd) zijn.

Wat ik in het net bekeken filmfragment zo treffend vind, is het volgende : er wordt een wederzijdse - om het met een biologische term te noemen - 'kruisbestuiving' in beeld gebracht. Beide personages worstelen met het verleden, zoeken het een plaats te geven. Om op die manier de toekomst tegemoet te gaan.

Ik wil de uitleiding van het eerste filmfragment afsluiten met een overweging bij de naamsverandering van ons hoofdpersonage.

Zijn ouders gaven hem de naam 'Christopher', maar toen hij aan zijn avontuur begon, doopte hij zichzelf met de naam 'Alexander'. Het was Guido die mij vertelde dat Alexander eigenlijk 'beschermer' betekent.

Ons hoofdpersonage heeft de naamsverandering niet slecht gekozen, dacht ik, na het bekijken van de volledige film. In zijn omgang met mensen komt deze beschermende eigenschap wel naar boven, op vele manieren. Maar toen ik naar de betekenis van zijn oorspronkelijke naam 'Christopher' zocht, kwam ik uit bij 'volger van Christus'. In het Engels vind ik het nog mooier omschreven : 'Bearing Christ in one's heart'. Wellicht zullen zijn ouders zelf niet doorgehad hebben hoe profetisch deze naamskeuze zou zijn !

"I've been wounded, I've been healed," zingt Eddie Vedder in de soundtrack die wij zonet hoorden. Op het einde van de film neemt Alexander uit vrije wil zijn doopselnaam weer aan. Hij erkent daarmee dat hij kind is van zijn ouders en ook van God, dat hij een verleden draagt dat hij een plaats heeft kunnen geven en als kijker kunnen we beamen dat hij zijn naam heeft waar gemaakt.